

Namibia 1-8 februari 2013

Namibia verkar vara ett främmande land för många. När jag berättade för folk i min omgivning att jag skulle på en kort studieresa till Namibia fick jag bl.a. följande kommentarer:

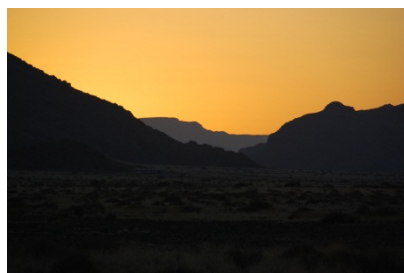
"Namibia, var ligger det?" "Då får du ha en trevlig resa till Nairobi." "Jag hade aldrig vågat åka till Nigeria, det är väl bara svarta människor där?"

"Namibia, vad ska du där och göra, det är ju bara öken!"

Så för de som inte vet så ligger Namibia på västkusten norr om Sydafrika. De blev självständiga från Sydafrika år 1990 så Namibia är ett ganska "nytt" land. Och visst är det mycket öken men inte öken som man tänker sig Sahara öken utan en ytterst levande öken med massor av varierande växtlighet och djurliv.

Resan började med att jag landade 06:30 på den internationella flygplatsen utanför huvudstaden Windhoek. Det är en liten flygplats med ganska lite trafik. Denna morgon så var det flygplanet jag kom med samt ett mindre flyg och ett litet privat plan som stod på plattan. Allt var väldigt tyst när man klev av flyget och varma Afrika slog emot en, härligt. Efter immigration och bagagehämtning så stod guiden som skulle hålla i turen och väntade på mig i ankomsthallen.

Därefter samlades vi alla för att påbörja vår färd sydväst mot Sossusvlei där vi skulle stanna i 2 nätter. Sossusvlei är bl.a. känt för sina mäktiga sanddyner, och jag lovar, det var verkligen mäktigt. Att stå där på toppen av "Dune 45" var verkligen en speciell känsla. Nästa gång jag är här ska jag klättra upp på toppen tidigt på morgonen och sen sitta där i sanden på

sanddynskammen och se solen rulla upp över bergen och sanddynerna vid horisonten medans jag dricker champagne och äter chokladdoppade jordgubbar.

En annan upplevelse i samma område som gjorde mig alldeles tagen var när vi vandrat någon kilometer genom sanden och sen plötsligt öppnar ett stort område upp sig mellan de röda sanddynerna där marken är nästan vit och

där står det en massa svarta, döda träd... Detta är "Deadvlei". Kontrasten mellan den klarblå himmeln, röda sanddynerna, svarta träden och ljusa marken är helt makalös.

Nästa stopp var Swakopmund. En trevlig mindre stad som har det mesta. Härifrån gjorde vi en båttur för att se delfiner, sälkolonin och flamingos, och visst fick vi se allt detta och sälarna på väldigt nära håll då vi fick besök i båten av en säl som tiggde fisk. Mycket charmig Sälle! Men man får inte glömma att de är vilda djur. Det var en mycket trevlig tur som inkluderade en lätt lunch som bestod av färska ostron, champagne och tilltugg.

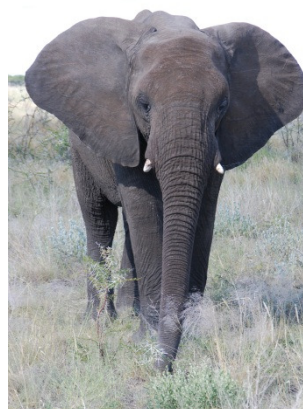
Färden gick vidare norrut mot Etosha National Park som är 22270km² stort. Här finns 4 av de "Big five", bara buffeln saknas. Vi hade endast en dag här men fick ändå fantastiska upplevelse som t.ex. när en elefanthjord om 10 individer kom från fjärran och gick med bestämda steg mot

vattenhållet och lejonerna som då snällt fick göra plats för elefanterna. Eller när vi hamnade mitt i en flock med impalor som hoppade, studsade och stångades för att mäta sina krafter med varandra.

Sista stoppet blev på Okonjima och The AfriCat Foundation. Här tar man hand om, rehabiliterar och släpper ut leoparder och geparder på deras område som är ca 22000km². Man utbildar även barn i skolor och bönder om hur de ska klara av sina uppfödningar av nötkreatur, får och getter utan att utrota kattdjuren.

Vissa av kattdjuren förses de med radiosändare innan de släpps ut och på eftermiddagen fick vi vara med om att spåra upp en leopard och morgonen efter så spårade vi upp geparder och här fick vi gå sista biten till fots. Det var verkligen spännande att stå på marken bara knappt 20 meter från 3 vilda geparder. Avslutningsvis fick vi en snabb info om AfriCat Foundation och wow vilket jobb de gör.

Denna fantastiska resa gjorde att jag verkligen fick mersmak för Namibia.

Carina Nilsson